

O víkendu 25.-26. srpna proběhl již devátý ročník festivalu Stodola, který jako vzpomínku na Michala Tučného organizuje jeho rodina a přátelé v Hošticích poblíž Volyně. Pokud je vám jméno vesnice povědomé, není to náhoda. Jedná se totiž skutečně o dějiště Troškových komedií "Slunce, seno..", z jejichž slávy žije vesnice dodnes. Festivaloví diváci také využili příležitosti a fotili se u nejrůznějších místních pamětihodností jako je usedlost Škopkových, zámček nebo hřbitov. Zatímco náves ožila turistickým ruchem a autogramiádou Zdeňka Trošky, na louce na kopci nad vesnicí zněla muzika už od pátečního odpoledne. To bylo věnováno druhému ročníku soutěže začínajících kapel pod názvem Kelímková šance. V prvním kole soutěže ještě před festivalem vybrala odborná porota ve složení Zdeněk Rytíř, Wabi Daněk, Honza Vyčítal a Jiří Zima osm kapel. V Hošticích probíhá až druhé kolo soutěže, kde vítěze určí sami diváci, a to (jak už název napovídá) hlasováním pomocí libovolných kelímků od nápojů vhozených do příslušné krabice interpreta. Večer pak zahráli **Nezmaři**, **Vltavín**, **Žlutý pes** a další. Stěžejní částí festivalu byla ale až sobota, což se projevilo i v počtu diváků. (Mám podezření, že tříhodinová cesta do Volyně nebyla

Areál festivalu Stodola Michala Tučného

foto: Klára Pergelová ©

způsobena ani tak uzavírkou na Strakonické, jako spíš množstvím aut mířících evidentně směr Hoštice.) Jisté je, že o podobné návštěvnosti si z ostatních folkových akcí může nechat zdát tak maximálně Zahrada. Na druhé straně mají takové masové akce i svá negativa. Snad by ani nevadilo množství stánků a pouťových atrakcí s logem sponzora, kdyby se jejich přítomnost neodrazila v chování některých návštěvníků. Celé akci by pro příště určitě prospělo alespoň částečné oddělení podobných radovánek od hlavního areálu, jako je to na jiných festivalech. Přece jenom by na hudebním festivalu měla být největším lákadlem muzika. A té zde bylo opravdu dost.

Sobotní program, který uváděli Tomáš Morávek a Zdeněk Schwager, byl věnován pestré folk-country-rock-popové směsce. Diváci ale žánrovou čistotu evidentně neřešili a přivítali stejně srdečně jak mediální muzikálové hvězdy, tak typické country kapely. Zástupcem této skupiny byly především **Schovanky**. Ty předvedly osvědčené hity americké country music, přeložené do češtiny. Měly ale možná více spolupracovat s dramaturgií festivalu a zjistit, které písně budou na programu večer. Pak by se nemohlo stát, že během soboty zazněla např. píseň *Diggy liggy*

celkem třikrát, což už hraničilo s únosností. Jejich vystoupení bylo díky známým písničkám divácky poměrně atraktivní, ale kvůli přibližné intonaci bohužel spíš jako kulisa k opékané klobáse. To se ovšem nedá říct o následujícím

Fleretu

s

Jarmilou Šulákovou

, která sice možná nebyla idolem převážné části publika, ale při jejím zpěvu smutné písně o zaběhnutých ovečkách zvedli obdivně hlavu i drsní borci v pivním stanu. Následující kapelu

Děda Mládek Illegal Band

už publikum jednoznačně přijalo za svou a nastalo masové křepčení za zpěvu hitovek o lízátkách, křečcích a rychlíku z Opavy z dílny Ivana Mládka. Kapela překvapivě zařadila i vlastní velmi zdařilou píseň

Rybář

v mládkovském stylu. Následoval

Petr Spálený

se skupinou

Apolloband

, který mě precizním provedením osvědčených hitovek přesvědčil, že je stále absolutní profík. Po něm už se ale na pódiu chystala k jednomu ze svých posledních koncertů kapela

Každý den jinak

, kterou

Vlasta Redl

chce rozpustit. Můžeme jen doufat, že ne definitivně. Tentokrát nedošlo na obvyklou exhibici a blbnutí, které je vlastní triu Redl - Janoušek - Lenk, zato se celá kapela dostatečně vyřádila na jednotlivých sólech a vyhrávkách. Asi nejvíc zaujalo Vlastovo sólo na bicí, které bylo ovšem ve skutečnosti sólem na klávesy. Příležitost dostala i

Šany

, ale obávám se, že instrumentálku na mandolínu v duu s Vlastou zdejší publikum nebylo schopno dostatečně ocenit. Zvuk byl tentokrát perfektní, já jsem ovšem sledovala koncert přímo pod pódiem. Nevím tedy, jak to vypadalo nahoře na louce, ostatní kapely tam ale zdaleka tak dobře nezněly. Pak už dostal prostor vítěz páteční Kelímkové šance, skupina

Maracas

z Chomutova. Po ní už jen krátká pauza a večerní finále mohlo úderem půl deváté začít.

Odpolední moderátory vystřídal u mikrofonu herec Aleš Háma a místo u nástrojů zaujala kapela **Tučňáci**. Ta doprovázela jednotlivé hosty, kteří přijeli zavzpomínat na Michala Tucného a zazpívat některou z jeho písní. Za čtyři hodiny zaznělo celkem něco kolem šedesáti Michalových písniček, k některým z nich se na plátno nad pódiem promítaly klipy. Jednotlivé interprety doprovázelo tancem dívčí country kvarteto. Mezi vzácné hosty patřila **Yvonn**

e Přenosilová

a

František Segrado

, slovo dostal i loňský vítěz Kelímkové šance, slovenská kapela

Veslári

s písni

Všichni jsou už v Mexiku

. Dále zazpívali

Láďa Kerndl

,

Tomáš Linka

nebo

Tomáš Trapl

. Michalova dcera

Míša Tučná

přišla s písničkou

Karolína

a

Petr Kocman

s hitem

Chtěl bych být medvídkem

. Jednotliví hosté většinou dobře odhadli své možnosti a vybrali si písně, které jim sedly. Mezi nejlepší interpretace určitě patřil

Medicinman

(v podání

Richarda Tesaříka

),

Pověste ho vejš

(

Ivan Hlas

),

Prodavač

(

Martin Pošta

) nebo

Červená řeka

(

Aleš Háma

). Večerní program zakončil Michalův klip k písni

Kosmickej vandr

, po kterém následoval ohňostroj. Pak už jen volná zábava, muzikantské jamy a promítání filmu Pelíšky. Upřímně můžu říct, že jsem na Stodolu jela se smíšenými pocity, ale festival mě opravdu příjemně překvapil. Jubilejní desátý ročník Stodoly, kdy si připomeneme nedožitě šedesátiny Michala Tučného, byste si určitě neměli nechat ujít.